

Lilac

01. **การเกิดใหม่**
หัวใจ
สัญญา
ของดอกไม้
ที่สวน

ครั้งที่สาม
세 번 회귀하면

2

Beak ChoonHee เขียน
JellyT แปล
ChoGeuk วาด

Lilac

เขียน

แพคซุนฮี (백춘희)

แปล

JellyT

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

แม้จะต้องพบเจออุปสรรคอยู่บ้าง แต่การเดบิวต์ครั้งนี้ของ ‘ยุ่นฮยอนโอ’ และ ‘จีซอนซอง’ ก็ถือว่าเริ่มต้นได้ดี ในขณะที่ชื่อเสียงของวง Perfection กำลังเพิ่มขึ้น ฮยอนโอก็ได้ล่วงรู้ถึงสาเหตุที่จีซอนซองต้องจบชีวิตตัวเองในชีวิตที่หนึ่ง พร้อมทั้งเงื่อนไขสำหรับการย้อนเวลาครั้งต่อไป

[ข้อผิดพลาด] [ข้อผิดพลาด]

อะไรคือข้อผิดพลาดกัน

ความสัมพันธ์ของพวกเขาจะเป็นอย่างไรต่อไป การเป็นไอดอลวง Perfection จะราบรื่นไปได้ตลอดรอดฝั่งหรือไม่ มาร่วมเป็นกำลังใจให้พวกเขาได้ใน การเกิดใหม่อีกครั้งที่สามของไอดอลตกอับ เล่ม 2 ได้เลยค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

Trigger Warning

Abuse

การทำร้ายร่างกาย / การใช้ความรุนแรง

Mention Suicide

มีการกล่าวถึงการฆ่าตัวตาย

Death

การตาย

ตอนที่สาม Icarus (2)

Chapter 46 Icarus 2.1

นักเรียนมัธยมปลายอ้าปากค้างด้วยความตกใจกับการพาดหัวข่าว

[เนื่องจากยุ่นฮยอนโอ วง Perfection ได้รับบาดเจ็บจาก
ซาแซงแพน จึงจำเป็นต้องหยุดพักกิจกรรมพิธีกรรายการ ‘เพลง
ของเรา’ ชั่วคราวจนกว่าจะหายดีเป็นปกติ]

แซซมนี้เป็นขยะหรืออะไรกัน ทำไมถึงดูแผลความปลอดภัย
ของศิลปินได้แย่อย่างนี้ คิดว่าเป็นศิลปินหน้าใหม่แล้วจะไม่มี
ซาแซงคอยตามอย่างนั้นหรอ

สำหรับนักเรียนมัธยมปลายที่เหลืเวลาอีกแค่หนึ่งร้อยวัน
ก็จะสอบเอนทรานซ์ ความสุขเพียงอย่างเดียวในชีวิตเธอคือการ

ได้เห็นฮยอนโอผู้เชี่ยวชาญในการคิดท่าเต้นของวงไอโดอลคัมแบ็กเร็วๆ แต่กลับต้องมาเจอข่าวน่าตกใจราวกับฟ้าผ่ากลางวันแสบๆ ว่า เจ้าก่อนของเราที่เพิ่งพัฒนาจากพิธีกรมือใหม่มาเป็นพิธีกรมืออาชีพได้ไม่นานต้องประสบเรื่องแบบนี้ จะให้รู้สึกยังไง

เพื่อนร่วมชั้นบางคนที่ชอบวง Perfection เหมือนกัน รวมถึงคนที่ไม่ได้รู้สึกเกี่ยวกับวง Perfection เหมือนนักเรียนมัธยมปลายต่างวิ่งเข้ามาหาพร้อมยื่นจอโทรศัพท์ให้ดูข่าวในอินเทอร์เน็ตที่เธอเห็นแล้ว ก่อนจะถามว่า

“ฮยอนโอไม่เป็นไรใช่ไหม”

“ฉันก็อยากรู้ว่าเขาโอเคหรือเปล่า อยากรู้เรื่องสุขภาพร่างกายของเมนตัวเองเหมือนกัน”

เธอตอบกลับไป ก่อนจะพับหน้าลงบนโต๊ะเรียนอย่างหมดเรี่ยวแรง

“นี่ ไม่ต้องกังวลมากหรอกน่า การใส่ใจชีวิตของไอโดอลกับใส่ใจชีวิตของทายาทเศรษฐีรุ่นที่สามเป็นอะไรที่ไร้ประโยชน์ที่สุดแล้วละ”

เพื่อนของนักเรียนมัธยมปลายนั่งลงข้างๆ พลังพูดเชิงปลอบใจ แนนอนว่าเป็นการปลอบใจที่ช่วยอะไรไม่ได้เลย เพราะเธอหมดกำลังใจในการเรียนไปเรียบร้อยแล้ว ถึงตอนแรก

จะแทบไม่มีอยู่แล้วก็ตาม เธอดันหนังสือเรียนไปตรงมุมโต๊ะ แล้วบนพื้นพาดอย่างเศร้าสร้อย

พูดแบบนี้ได้ยังไง ถึงความรักจะทำให้เราเจ็บปวด...แต่
เจ้าก้อนของเราบาดเจ็บอยู่นะ...เด็กน้อยของเรา กำลังเจ็บปวดอยู่
แท้ๆ...

แม้นักเรียนมัธยมปลายจะรู้ว่าฮยอนโออายุเท่ากัน แต่
หัวใจของมัมหมืออย่างเธอกลับแตกสลาย เพราะอาการบาดเจ็บ
ของฮยอนโอที่เธอให้กำเนิดและเคยเลี้ยงดูด้วยเงินค่าขนม

**ผมรู้ว่าไม่ควรพูดถึงเรื่องอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นและควรปล่อยผ่าน
ไปเงียบๆ** ถึงอย่างนั้นก็คงเป็นข่าวทันทีหลังมีประกาศว่าจะ
เปลี่ยนพิธีกรรายการเพลง แต่ผมไม่คิดว่าข่าวจะแพร่กระจาย
เร็วขนาดนี้ เพราะในระหว่างผมกำลังจะส่งหลักฐานรูปถ่ายของ
ไอ้โรคจิตที่ถ่ายเองกับมีดปอกผลไม้ให้ตำรวจ และกำลังจะย้าย
หอพักด้วยความเร่งรีบ ข้อมูลทั้งหมดก็ถูกเผยแพร่ไปแล้ว

ผมไม่รู้ว่าใครเป็นคนเริ่มปล่อยข่าว อาจจะเป็นซาแซงแฟน
คนอื่น พนักงานขนย้ายของ หรืออาจเป็นตำรวจที่รับดูแลคดีนี้
ทำให้แม่แซงมอยากปล่อยผ่านเรื่องนี้ไปอย่างเงียบๆ แต่ก็ทำ

อะไรไม่ได้ เพราะเรื่องราวทั้งหมดถูกเปิดเผยไปไกลแล้ว ส่วนทางแซซมก็ได้แค่บอกว่า

“นายไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อยนี่ นายเป็นผู้เสียหายต่างหากละ”

นั่นคือทั้งหมดที่พวกเขาทำได้แล้ว

เหตุผลหลักๆ ที่ผมไม่อยากเปิดเผยว่าตัวเองบาดเจ็บก็คือ พ่อกับแม่ เพราะสมัยเด็ก ทุกครั้งที่กลับบ้านมาพร้อมบาดแผลเล็กๆ น้อยๆ จากการซ้อมเต้น พวกเขามักจะแสดงอารมณ์ค่อนข้างเกินจริงอยู่เสมอ อย่างแม่ซึ่งตกใจราวกับเป็นเรื่องที่เพิ่งเคยเกิดขึ้น ส่วนพ่อก็เอาแต่โมโหแล้วบอกว่า ‘ใครมันกล้าดีมาทำร้ายลูกชายฉัน’

พวกเขาคอยบอกอยู่ตลอดเวลา หากกระดูกหักหรือต้องเย็บแผลตั้งแต่เด็ก พออายุมากขึ้นจะลำบากเอาได้ พอคิดแบบนั้นภาพของแม่ที่เอาแต่บ่นไม่หยุดเป็นชั่วโมงลอยขึ้นมา

รู้ไหมกว่าจะคลอดลูกออกมาได้มันลำบากแค่ไหน แม่อุตส่าห์ตั้งใจเลี้ยงลูกให้แข็งแรง ทำไมถึงปล่อยให้มันเป็นแผลขนาดนี้ ไอ้หมอนั่นมันเป็นใคร เจอหน้าเมื่อไหร่แม่จะตบด้วยกิมจิเลย’

ทำเอาผมอดกังวลไม่ได้จริงๆ

ผมรู้สึกผิดต่อแฟนคลับเช่นกัน เพราะเมื่อได้โอกาสเป็นพิธีกรรายการ ‘เพลงของเรา’ แล้ว ผมก็อยากทำหน้าที่ไปจนจบ แต่สุดท้ายกลับต้องล้มเลิกทั้งที่เพิ่งทำไปได้แค่หนึ่งเดือน แม้ทางเราจะเสนอกับทาง TBS ว่าให้จีซอนซองหรือควอนฮยอนจินไปทำหน้าที่แทนผมได้ ทว่า CP อย่างโคยองซานกลับตัดวง Perfection ออกอย่างไร้เยื่อใยราวกับคิดว่า ‘พวกนายหมดโอกาสตั้งแต่เจ็บตัวและเลิกเป็นพิธีกรแบบไร้ความรับผิดชอบแล้ว’

เขาบอกว่าจะให้เมมเบอร์คนอื่นในวง N26 มาแทนผม ทั้งที่ควรเป็นวง Perfection ทำให้เห็นได้ชัดว่าต้นสังกัดของวง N26 กับทาง TBS เป็นพันธมิตรที่ดีต่อกัน จึงทำให้สามารถเลียบตำแหน่งแทนได้ง่ายเหมือนเลียบดอกไม้ลงแจกันแบบนี้ นั่นทำให้แผนเชื่อมสัมพันธ์กับทาง TBS และเปลี่ยนมุมมองความคิดของ CP อย่างโคยองซานที่ผมวางไว้มันผิดพลาดไปหมด

อย่างไรก็ตาม ด้วยความสัมพันธ์อันดีที่มีในฐานะ ‘แก๊งสามศูนย์’ ทำให้หลังพวกเขาได้ยื่นข่าวเกี่ยวกับอาการบาดเจ็บของผม ทางวง Romance Kiss และวง N26 ก็ส่งของขวัญพร้อมข้อความว่าขอให้หายดีเร็วๆ มาให้ถึงหน้าบริษัท

L TBS กับแซชมไม่ชอบกันนี่ มีคนโดนตัดทิ้งชั่วคราว
 L เหมือน N26 กำลังรอเสียบเลย คิกๆ ไม่อายหรือไงนะ
 L ฮี เส้นสายก็ถือเป็นความสามารถสินะ บริษัทใหญ่แล้ว
 ไง แซชมไม่ถูกกับใครทั้งนั้นแหละ ขนาดดูแลคิลปินให้ดียังทำ
 ไม่ได้เลย คิก

L ฮยอนโอลูก TT เจ็บมากไหม อยากให้แซชมประกาศ
 อย่างเป็นทางการให้เร็วกว่านี้จัง มัวแต่หลบอยู่ในกระดองเหร่อ
 ทำไม่ถึงแก้ปัญหาช้าขนาดนี้ TT ถึงจะเสียดายที่ไม่ได้เห็นหน้า
 ลูกทุกอาทิตย์ แต่ก็อย่าฝืนล่ะ ต้องกลับมาอย่างแข็งแรงนะ ถ้ามี
 รอยแผลเป็นตรงไหน พี่สาวคนนี้จะนำตาแตก กลับมาเป็น
 เจ้าก้อนที่ไร้รอยขีดข่วนเหมือนเดิมเถอะนะ TT

L ฮี เพราะแบบนี้ไงพวกแฟนบอยที่ชอบบอยแบนด์ถึง
 เป็นปัญหา

L อะไรเนี่ย ความคิดเห็นนี้

L พูดยให้ชัดเจนหน่อยค่ะ ซาแซงแฟนคือปัญหาหรือการ
 เป็นแฟนบอยคือปัญหา?

L TT ได้ยินมาว่าไอ้หมอนั้นเป็นซาแซงแฟนของซาโอริ้ม แล้วทำไมฮยอนโอลูกแม่ต้องโดนแบบนั้นด้วย คนเจ็บควรจะเป็นซาโอริ้มสิ

L นี่สมควรพูดกับเมมเบอร์คนอื่นเหอ ฮ่าๆ ถ้าไม่มีอะไรดีๆ ให้พูดก็อยู่เฉยๆ เถอะ

L ยัย** จงใจสร้างความเกลียดชังซัดๆ อย่าไปให้แสงนางเลย

ในข่าวมีการเปิดเผยว่าซาแซงผู้ชายที่ทำร้ายผมนั้นเคยมาร่วมงานแฟนไซน์ และเขาเป็นแฟนคลับของซาโอริ้ม บางทีอาการบาดเจ็บของผมอาจจะสร้างความบาดหมางระหว่างแฟนคลับของผมกับซาโอริ้มโดยไม่รู้ตัว

หลังจากนี้ไม่ว่าพวกเราจะแสดงให้เห็นว่าสนิทกันมากแค่ไหน ก็ยากจะลบล้างความคิดที่ว่า ‘ฮยอนโอเจ็บตัวเพราะซาโอริ้ม’ อยู่ดี หวังว่าซาโอริ้มจะไม่มาเห็นเรื่องพวกนี้นะ เพราะตอนนี้เขายังตกใจไม่หายเลย

ขณะที่ผมกำลังจะใช้มือซ้ายกดเข้าไปอ่านความคิดเห็นในเว็บไซด์ข่าวบันเทิง ลูๆ พ่อก็โทร.มา ซึ่งผมก็คิดไว้แล้วว่าเขาต้องโทร.มา จึงไม่ได้แปลกใจอะไร ตอนนี้เขาน่าจะกังวลมากๆ และ

ถ้ารับสายคงต้องถูกดูแลนอน แต่ผมก็รู้สึกดีใจเข้าลึกๆ แล้วกดรับสาย

“เย็บก็เข็มละ”

พ่อไม่ได้ถามไถ่สารทุกข์สุกดิบว่า ‘เป็นไง สบายดีไหม’ อย่างที่เคยแล้วรีบเข้าประเด็นหลักทันที ผมตอบกลับไปว่า ประมาณเจ็ดเข็ม ผมได้ยินเสียงกลืนน้ำลายดังติดกันสองครั้ง คงเพราะแม่น่าจะนั่งฟังอยู่ข้างๆ พ่อ

“ฮยอนโอ ลูกนะ พ่อเป็นแผลที่ไรก็ปล่อยจนมันอักเสบทุกที เพราะนั่นถ้าเป็นอะไรก็บอกเด็กคนอื่นๆ ด้วยละ แล้วมือขวาบาดเจ็บแบบนี้ มันจะส่งผลกระทบไปตลอดชีวิตเลยนะรู้ไหม ดังนั้นอย่าฝืนขยับมือเยอะ เดี่ยวมันจะเจ็บเพิ่ม แล้วถ้าจับคนทำได้ก็ฟุ้งมันเลยนะ”

“ไม่ต้องห่วงครับ ผมไม่มีตารางงานแล้ว แคมได้พักจนกว่าจะหายดีด้วย”

“ฮยอนโอลูก”

“ครับ”

“ถ้าวันหลังรู้ว่าตกอยู่ในอันตรายก็อย่าทำแบบนั้นอีกนะ แม่ได้ยินมาว่าลูกตั้งใจวิ่งไล่จับคนร้ายเองใช่ไหม”

“...”

“รู้ไหมว่าตอนเช้าแม่เขาตกใจจนร้องไห้หนักแค่ไหน”

“ที่รัก คุณพูดเรื่องนั้นทำไม! ลูกไม่ได้อยากเจ็บตัวสัก
หน่อย...”

ผมที่ได้ยินเสียงของแม่ท่ามกลางเสียงรบกวนก็รู้สึกว้าวใจมันหนักอึ้งขึ้นมา หากผมไม่ได้ย้อนเวลากลับมาแปดปี
ตอนนี้พ่อกับแม่คงกำลังจัดงานศพของลูกชายวัยยี่สิบหกปีที่
เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์แล้ว และแม่คงไม่ได้แค่ร้องไห้
ธรรมดา แต่อาจจะร้องไห้จนเป็นลมไปเลย เพราะพวกเขาเป็น
คนที่รักและเชื่อใจผมมากถึงขนาดนั้นอย่างไรละ

บางที เหตุผลที่ทำให้ผมย้อนเวลากลับมาอาจเป็นเพราะ
ความรักและความห่วงใยของพวกเขาสองคนก็ได้ การที่ชีวิต
ของผมไม่ได้จบแบบฉากเอนด์เครดิตในภาพยนตร์เหมือนคน
ทั่วไป แต่กลับได้ย้อนเวลามาแก้ไขสิ่งที่ผิดพลาดให้ถูกต้อง
อีกครั้งต้องมีเหตุผลอยู่แน่นอน และหากลองคิดในอีกมุมนี้
อาจจะเรียกว่า ‘โอกาส’ ก็ได้ไม่ใช่หรือ

“บางครั้งพ่อก็กังวลว่าลูกโตเร็วเกินไปหรือเปล่า”

“ผมเหวอครับ”

“จู่ๆ ลูกก็พูดเรื่องหุ่นทั้งที่ไม่เคยสนใจ ไหนจะอยากไป
ออ디션ที่เซซมอีก...ทุกอย่างมันดูกะทันหันไปหมด”

จิตใต้สำนึกของผมถูกกระตุ้นจากคำพูดของพ่อ
ใช้แล้ว

ชีวิตก่อนตอนผมอายุสี่สิบปลายกับตัวผมในชีวิตนี้
แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง เพราะจิตใจของผมไม่ใช่เด็กอายุสิบเก้า
ปีจริงๆ เลยทำอะไรหลายๆ อย่างด้วยความมั่นใจ แต่ในสายตา
ของพ่อกับแม่คงคิดว่านั่นเป็นการตัดสินใจที่หุนหันพลันแล่น
ผมจึงรับฟังสิ่งที่พ่อกับแม่สอนอย่างตั้งใจ จนโทรศัพท์ที่แนบ
แก้มอยู่เริ่มร้อนขึ้นเรื่อยๆ

“จำคำพูดที่พ่อกับแม่เคยบอกลูกก่อนเดบิวต์ได้ไหม
ล้มเหลวก็ไม่ใช่ไร ถึงจะช้าหน่อยหรือต้องกลับไปเป็น
เหมือนเดิมก็ไม่ใช่ไร เพราะตราบไคที่เรายังมีชีวิตอยู่ ก็สามารถ
เริ่มใหม่อีกครั้งตอนไหนก็ได้ รักษาเนื้อรักษาตัวด้วยนะลูก”

ทันใดนั้นผมก็คิดว่า หากจีซอนซองได้ยินคำพูดเหล่านี้จะ
เป็นยังไง หากครอบครัวของเขาพูดเหมือนพ่อแม่ของผม เขาจะ
เลือกย้อนเวลากลับมาเริ่มต้นชีวิตใหม่หรือเปล่า

ผมคงพูดอะไรไม่ได้ เพราะไม่รู้อะไรเกี่ยวกับชีวิตแรกของ
จีซอนซองเลย แต่ผมคิดว่าถ้าตัวเองมองเห็นหน้าต่างข้อมูล
และมีโอกาสได้ย้อนเวลากลับมาเหมือนเขา ผมคงไม่เลือกการ
ย้อนเวลา เพราะผมคิดว่า ต่อให้ไม่ย้อนเวลาก็เริ่มต้นใหม่ได้

ทุกชีวิตคือการต่อสู้ ไม่ใช่แค่กับเด็กฝึกไอดอลหรือไอดอลเท่านั้น ไม่ว่าใครก็ต้องเจอกับช่วงเวลาที่ยากลำบากทั้งนั้น และความล้มเหลวมักจะเกิดขึ้นแล้วซ้ำเล่า แบบเดียวกับที่ผมเคยประสบมาในชีวิตก่อน

เพราะต่อให้พยายามมากแค่ไหน ความล้มเหลวก็เป็นเหมือนวัฏธรมชาติที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เหมือนกับมนุษย์ที่ไม่มีใครใช้ชีวิตโดยไม่เจ็บป่วยเล็กๆ น้อยๆ เลยสักครั้งได้

ผมวางสายหลังคุยกับแม่จนแบตเตอรี่โทรศัพท์เกือบหมด ก่อนจะลุกจากที่นั่งแล้วตั้งใจว่าจะไปดูเมมเบอร์คนอื่นฝึกซ้อม เพราะไม่มีอะไรทำ

เฮ้อ จะปล่อยให้ฟอร์มตกไม่ได้ ถึงจะซ้อมไม่ได้เพราะเจ็บมือ แต่แค่เข้าไปดูคงไม่เป็นไรหรอก

ระหว่างคิดอะไรไร้สาระแล้วกำลังจะเปิดประตูออกไป ตอนนั้นเองหน้าต่างข้อมูลที่ไม่ว่าจะตะโกนเรียกสักกี่ครั้งก็ไม่เคยออกมา กลับปรากฏอยู่ตรงหน้าผม

ได้รับ [การชดเชย] สำหรับความผิดพลาดที่เกิดขึ้น

ต้องการตรวจสอบหรือไม่

[ใช่ / ไม่ใช่]

ให้ตายสิ...นี่มันอะไรกันเนี่ย

ผมผะเล้งน้อยหลังเห็นหน้าต่างข้อมูลโปร่งแสงลอยเด่นตรงหน้า ทั้งที่ตอนเพิ่งย้อนเวลากลับมาผมเคยตะโกนเรียกทั้งเปิดหน้าต่างข้อมูล ระบบ หรือสเตตัส จนอายุแทบตาย แต่ก็ไม่เคยปรากฏให้เห็นเลยสักครั้ง แต่พอผมคิดว่า ‘ถึงจะมีหน้าต่างข้อมูลจริง ก็คงไม่เลือกย้อนเวลาหรอก’ ก็โผล่มาดื้อๆ เสียอย่างนั้น

นี่มันแอบจับตาดูชีวิตผมอยู่หรือไง

ผมจ้องมองหน้าต่างข้อมูล ถ้าจะโผล่มาก็น่าจะโผล่มาตั้งแต่ก่อนเริ่ม MMI ลี ผมเดาปาก ก่อนลองเช็กดูว่าสามารถมองเห็นค่าข้อมูลของคนอื่นเหมือนที่จีซอนซองเห็นหรือเปล่า แต่กลับไม่มีอะไรโผล่ขึ้นมาเลยนอกจากหน้าต่างข้อมูลที่ถามว่า ‘ต้องการตรวจสอบการซัดเซยหรือไม่’

ทั้งที่เป็นผู้ย้อนเวลากลับมาเหมือนกันแท้ๆ ยังจะเลือกปฏิบัติกันอีกเหรอ

ผมกดปุ่ม ‘ใช่’ ให้สมกับเป็นชายผู้เคยได้รับ ALL YES

แต่หน้าต่างกลับไม่ตอบสนอง คล้ายกับโปรแกรมที่โหลดค้างตอนอินเทอร์เน็ตมีปัญหา ต่อให้กด ‘ใช่’ ซ้ำไปกี่ครั้ง ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

นี่แกลังกันอยู่หรือ ไม่ว่าเจ้าของจะเป็นใคร ผมจะส่งเรื่อง
ร้องเรียนแน่...

ขณะกำลังคิดแบบนั้น ทักษณวิสัยของผมนักค่อยๆ มีดลง

เมื่อย้อนเวลาและเริ่มต้นชีวิตที่สี่ ข้อผิดพลาด [ยุนฮยอนโอ]
จะถูก [ลบทิ้ง] 'ข้อผิดพลาดในชีวิตที่สาม'

Chapter 47 Icarus 2.2

หลังจากนั้นไม่นาน ทศนวิสัยของผมนั้นก็เริ่มกลับมาชัดอีกครั้ง และสิ่งแรกที่รับรู้ได้คือ ตัวผมกำลังยืนอยู่บนถนนทางหลวง ท่ามกลางฝนตกห่าใหญ่ ทุกอย่างชัดเจนเกินกว่าจะเป็นภาพ ลวงตา

ที่นี่ที่ไหน แล้วเมื่อไหร่มันคืออะไรกัน ทำไมผมถึงเป็น ‘ข้อผิดพลาด’ และต้องถูก ‘ลบ’ ด้วยล่ะ

แต่สิ่งที่ตอบกลับคำถามเหล่านั้นมีเพียงความว่างเปล่า

นี่มันเรียกว่าการชดเชยตรงไหน หน้าต่างข้อมูลกำลังแกว่ง ผมอยู่ชุดๆ หรือเจ้าของระบบคือ CP โดยองซาน

ผมเดาปากขณะเดินอยู่บนถนนที่ชุ่มฉ่ำด้วยสายฝน พลางครุ่นคิดว่าควรโบกเรียกรถสักคัน ก่อนจะต้องประหลาดใจ

เพราะไม่มีรถวิ่งผ่านเลย ที่นี่คือที่ไหนกันแน่ ทำไมถึงไม่มีรถเลย
แถมหมอกยังหนาอีก

เป็นเรื่องแปลกจริงๆ ทั้งที่ฝนตกเหมือนฟ้ารั่วแบบนี้ ทว่า
ผมกลับไม่เปียกเลยสักนิด ผมจึงไม่ต้องอยู่ในสภาพไอโดอล
ตกน้ำ แต่ก็เชื่อว่าผมจะรู้สึกอะไร เพราะฝนที่ตกหนักทำเอา
ผมหนาวจนขนแขนลุกชัน

ให้ผมมาทำอะไรที่นี่เนี่ย

ขณะกำลังก้าวเดินอย่างไร้จุดหมาย ผมก็ต้องชะงักฝ่าเท้า
กลางถนน เมื่อเห็นแสงไฟสลัวจากหน้ารถมาแต่ไกล ผมจึง
เหยียบไปยืนตรงขอบถนนเพื่อโบกมือเรียกหมายจะขึ้นรถ แต่
ทิศทางการขับเคลื่อนของรถคันนั้นกลับดูผิดปกติ

ถนนที่ลื่นเพราะฝนทำให้ลื่นไม่อาจเกาะพื้นได้ หากเป็น
แบบนี้จะต้องชนเข้ากับราวกันถนนแน่ๆ แม้จะรู้ว่าคนขับรถคง
มองเห็นทางถนนไม่ชัด แต่ผมก็ยังโบกมือเตือนให้หยุดรถ ทว่า
ความเร็วของมันกลับไม่ลดลงเลย จนสุดท้ายรถยนต์คันนี้ก็
พุ่งเข้าชนกับราวกันถนนอย่างแรงตามที่ผมคาดเดาไว้

ถึงจะไม่ว่านี่เป็นเรื่องจริงหรือเปล่า แต่การได้เห็นอุบัติเหตุ
เกิดขึ้นตรงหน้าแบบนี้มันสะเทือนใจมาก จะให้คิดว่าเป็น
ภาพยนตร์ก็ไม่ได้ เพราะทุกอย่างมันดูจริงเกินไป ไม่ว่าจะเป็น

เสียงรถพลิกคว่ำอันน่าสยดสยอง เสียงสายฝนเทกระหน่ำลงมา หรือกลุ่มควันดำลอยฟุ้ง ล้อรถที่หมุนไม่หยุดทั้งที่รถพลิกคว่ำไปแล้ว

ผมกลืนน้ำลายลงคอพลางเดินไปยังจุดที่รถพลิกคว่ำอย่าง เชื่องช้า ท่ามกลางเศษอะไหล่รถที่ร่วงเต็มพื้นถนนที่มีน้ำขัง ตอนนั้นเองประตुरถที่พลิกคว่ำก็สั่นเล็กน้อย เหมือนคนที่ติดอยู่ ด้านในพยายามจะเปิดออกมา ผมจึงเอื้อมมือไปจับบานหน้าต่าง รถเพื่อช่วยชีวิตเขา แต่ผมกลับไม่รู้สึกรถึงแรงของตัวเองเลย รวากับผมเป็นวิญญูณที่ไร้ตัวตน

เวลาผ่านไปนานราวกับนิรันดร์ ในที่สุดล้อรถก็หยุดหมุน ผมเห็นชายคนหนึ่งกำลังคืบคลานออกมาจากใต้ท้องรถโดยใช้ ฝ่ามือยันตัวบนพื้นถนน พยายามตะเกียกตะกายเอาชีวิตรอด จนสองมือชุ่มไปด้วยเลือด ซึ่งคนที่หนีรอดจากรถยนต์คันนั้นได้ สำเร็จก็คือคนที่ผมคุ้นหน้าคุ้นตาเป็นอย่างดี เขาคือจีซอนซอง

จีซอนซองคลานออกมาบนถนนท่ามกลางฝนตกหนัก เขา พยายามครั้งแล้วครั้งเล่าที่จะช่วยดึงสมาชิกคนอื่นออกมา ถึงเขา จะดูสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแค่ไหน แต่ก็คงไม่ถึงขั้นมองไม่เห็น ผมแบบนี้ รวากับว่าเขาไม่รู้ถึงตัวตนของผม แต่ผมกลับได้ยิน เสียงพูดอย่างสิ้นหวังของเขาชัดเจน

“ทุกคนตั้งสติหน่อย พี่ครับ พี่ผู้จัดการครับ...ได้โปรดเถอะ อย่าตายนะ เราจะมาตายที่นี่ไม่ได้ ขอร้องละ ได้โปรด...ออกมาเถอะ เราต้องรอดนะ ก็บอกว่าต้องรอดไง...”

ผมเปลอก้าวถอยหลังโดยไม่รู้ตัว ประโยคแค่ไม่กี่ประโยคที่จี้ซอนซองเคยพูดเกี่ยวกับเรื่องอุบัติเหตุเล่นเข้ามาในหัวสมองของผมอย่างฉับพลัน ผมเคยมองข้ามเรื่องเหล่านั้น และสรุปความเอาเองว่า หากเป็นผมจะไม่ย้อนเวลากลับมาเด็ดขาด ผมนี้มันไม่เข้าใจอะไรเลยจริงๆ

[การชดเชย] ได้รับการตรวจสอบเรียบร้อยแล้ว!

คุณได้รับรู้ข้อมูลที่จำเป็นแล้ว หน้าต่างข้อมูลจะถูกปิดการใช้งาน

หน้าต่างข้อมูลกะพริบและปรากฏขึ้นตรงหน้าผมอีกครั้ง พร้อมทัศนวิสัยที่ค่อยๆ มีดลงเช่นกัน

ใช้เวลาเพียงไม่นานก็กลับมาสู่ความเป็นจริง ผมมองนาฬิกาแล้วพบว่าเพิ่งผ่านไปไม่ถึงห้านาทีด้วยซ้ำ

สิ่งที่จี้ซอนซองไม่ยากพูดถึงคงเป็นเรื่องที่ผมได้รู้จาก [การชดเชย] ผมยกมือขึ้นลูบหน้าตัวเอง หากเรื่องทั้งหมดเป็น

ความจริงและไม่ใช้กลอุบายของหน้าต่างข้อมูล แสดงว่าผมไม่มีตัวตนอยู่ใน ‘ชีวิตก่อน’ ของจีซอนซอง และรวมถึง ‘ชีวิตต่อไป’ ของเขาด้วย

TMI อันสุดท้ายที่จีซอนซองไม่ได้บอกผมก็คือ

หากเขาอยากย้อนเวลาอีกครั้ง ตัวผมจะถูก [ลบทิ้ง]

หัวใจของผมเต้นแรงอย่างควบคุมไม่อยู่เหมือนตอนดื่มกาเฟอีนเกินขนาด อีกทั้งยังรู้สึกเวียนศีรษะและคลื่นไส้

ผมอยากจะถามจีซอนซองว่า ถ้าครั้งนี้เขาล้มเหลว ผมไม่ได้แค่ตาย แต่จะหายไปเลยใช่ไหม ทั้งที่เขารู้แบบนั้นแล้ว ทำไมถึงยังมาขอพบผมอีก

บทสนทนามากมายของพวกเขาค่อยๆ ถูกฉายซ้ำขึ้นมาในหัวของผม ภาพที่จีซอนซองยิ้มแล้วบอกว่าโล่งใจที่ผมเป็นข้อผิดพลาด กับตอนที่ถามว่าเขาดูน่าสงสารใช่ไหมผมถึงอยากช่วย หรือแม้กระทั่งเรื่องที่ไม่อยากผูกพันกันเพราะกลัวจะเกิดเรื่องไม่ดี แม้เขาจะไม่ได้พูดอะไร แต่กลับวาดวงแขนโอบกอดผมแน่นแล้วบอกว่า อย่าเกลียดเขาเลย

ผมค้นหาของที่เอาติดตัวมา ก่อนจะหยิบลูกอมมกกุโคสที่ช่วงนี้ไม่ค่อยได้กินมาyardเข้าปากหนึ่งเม็ด ผมต้องการเวลาในการจัดระเบียบความคิดของตัวเองอย่างใจเย็น ไม่ว่าอย่างไร

จีซอนซองก็เลือกย้อนเวลากลับมาแล้วสองครั้ง ส่วนผมเป็นแค่คนนอกที่โดนลูกหลงในการย้อนเวลาของเขาเท่านั้น

พอคิดแบบนี้ หัวใจของผมก็เจ็บปวดเหมือนถูกมีดแทง ผมอยากเชื่อว่าเราสองคนกำลังช่วยเหลือกันและกันจนผ่านพ้นเรื่องนี้ไปได้

ทั้งที่เขาเป็นคนให้โอกาสผม แต่ผมคิดอวดดีว่าตัวเองจะพุงเขาขึ้นมาได้ ทั้งที่ผมไม่รู้ความจริงอะไรเลยสักอย่าง

ระหว่างย้ายไปอยู่อพาร์ทเมนต์ที่ระบบรักษาความปลอดภัยดีกว่า บรรยากาศภายในวงก็พังไม่เป็นท่า อย่างแรกคือซาโอริมหลบหน้าผม ทั้งที่ผมย้ำชัดเจนแล้วว่ามันไม่ใช่ความผิดของเขา แต่ดูเหมือนเขาจะสลัดความรู้สึกผิดทิ้งไปไม่ได้ง่ายๆ และพยายามก้าวข้ามมันด้วยตัวเอง ผมจึงไม่ได้เข้าไปก้าวก่ายแม้จะอดเป็นห่วงไม่ได้ก็ตาม

แถมตอนนี้ผมยังไม่มีเวลาไปสนใจเรื่องที่ซาโอริมหลบหน้า เพราะผมรู้สึกอึดอัดใจกับเรื่องของจีซอนซองมากกว่า หลังได้รู้เรื่องราวของเขาอย่างไม่ตั้งใจ และยิ่งโมโหเมื่อเขาไม่ยอมบอกว่าถ้าเขาย้อนเวลาอีกครั้ง ผมจะต้องถูกลบทิ้ง

แต่ดูเหมือนจีซอนซองจะคิดว่าที่ผมหลบหน้าเขา เป็นเพราะเรื่องที่เขาสารภาพรักกับผมตอนอยู่โรงแรม บางทีปล่อยให้เขาเข้าใจผิดแบบนี้ไปอาจจะดีแล้ว

สถานการณ์ที่ต่างฝ่ายต่างหลบหน้ากันโดยมีผมคั่นกลางแบบนี้ยืดเยื้อมาเกือบหนึ่งสัปดาห์แล้ว จึงทำให้คนอื่นๆ เริ่มสังเกตเห็นความผิดปกติ

อย่างไรก็ตาม ตารางถ่ายทำรายการ 'Fect Check' ที่เคยเลื่อนออกไปเพราะอาการบาดเจ็บของผม ก็เลื่อนออกไปไม่ได้อีกแล้ว ต่อให้ตอนถ่ายทำทุกคนจะซ่อนความรู้สึกส่วนตัวได้ดีแค่ไหน แต่ถ้าบรรยากาศอัดอัดในตอนนี้ถูกกล้องถ่ายไว้ รับรองว่าจะกลายเป็นเชื้อเพลิงชั้นดีให้ข่าวลือเรื่องพวกเราไม่ลงรอยกันแน่นอน

ด้วยเหตุนี้ กล้องจับภาพเบื้องหลังที่จะอัปโหลดลงทางยูทูบจึงหยุดการถ่ายทำชั่วคราว แคมตอนเลือกห้องกันซาโอริ้มยังบอกว่าอยากจะเปลี่ยนรูมเมตอีก แล้วอย่างนี้จะให้ถ่ายอะไรแบบนี้ไปตัดต่อออกอากาศได้ยังไง

แม้พวกเราจะได้ย้ายไปอยู่ในพื้นที่กว้างขวางกว่าเดิม แต่ก็ต้องอาศัยอยู่ร่วมกันโดยแบ่งเป็นสองชั้น และต้องใช้ห้องร่วมกันสองคน ไม่มีการแยกใช้ห้องเดี่ยว ชนมินยองเลยอาสา

ไปเป็นรุ่มเมตกับซาโอริ้มแทนผม เพราะอายุเท่ากัน และเดิมทีก็สนิทกันอยู่แล้ว ผมเองก็คิดว่าถ้าเป็นแบบนั้น ซาโอริ้มจะฟื้นฟูสภาพจิตใจได้เร็วขึ้น เลยเห็นด้วย

ปัญหาหลักกลายเป็นผมต้องอยู่ห้องเดียวกับจีซอนซอง แม้จะเคยอยู่ด้วยกันตอนถ่ายรายการ MMI และเคยตอบคำถามตอนไลฟ์ใน A Live ว่าจีซอนซองเป็นรุ่มเมตที่ผมสบายใจด้วยที่สุด แต่ตอนนี้กลับรู้สึกอึดอัดใจมาก

ถึงอย่างนั้น ผมก็ไม่อาจยกมือขอเปลี่ยนรุ่มเมตเหมือนซาโอริ้มได้ เพราะควอนฮยอนจินรู้สึกเกร็งกับจีซอนซอง และอีโบแบก็อยากเป็นรุ่มเมตกับควอนฮยอนจินต่อไป เหตุผลคือเขาไม่อยากโดนลูกหลงจากการทะเลาะกัน และอยากใช้ชีวิตอย่างปลอดภัยกับฮยอนจิน

น้องเล็กของวงช่วงฉลาดหลักแหลมเหลือเกิน

ผมตัดสินใจใช้เวลาคิดทบทวนกับตัวเองโดยการทำตัวสงบเสงี่ยม จนกระทั่งถึงวันที่ตัดไหมเย็บฝ่ามือ ผมก็ยังไม่ได้เข้าไปยุ่งกับซาโอริ้ม และไม่ได้พุ่งเข้าไปถามจีซอนซองว่า ‘ไอ้เด็กนี้ นายมีอะไรที่ยังไม่ได้บอกฉันใช่ไหม’

ตามลัทธิธรรมที่ว่า หากฝืนกลืนอารมณ์ตัวเองนานเกินไป ร่างกายจะป่วย และสองวันถัดมาผมก็ป่วยจนต้องไปให้น้ำเกลือ

ส่วนจีซอนซองยังตามติดผมแจเหมือนสุนัขจรจัดเปี้ยกฝน แต่คงเพราะเห็นว่าสภาพผมแทบดูไม่ได้ เขาเลยไม่กล้าเข้ามาพูดอะไรส่งเดช ยิ่งคิดได้แบบนี้ผมก็ยิ่งรู้สึกโมโห

“คุยกันหน่อยสิ”

ผมไม่อาจหวังให้เวลาเยียวยาทุกอย่างแล้วปล่อยผ่านเรื่องพวกนี้ไปได้ สุดท้ายผมจึงตัดสินใจเผชิญหน้าคุยกับจีซอนซองตรงๆ ถึงแม้มันอาจทำให้พวกเราทะเลาะกัน แต่การระเบิดออกไปตอนนี้เลยคงดีกว่าเก็บมันไว้ เพราะถ้ายิ่งปล่อยทิ้งไว้นาน มันอาจกลายเป็นเรื่องบานปลายในอนาคต

เพราะผมสลดภาพอุบัติเหตุทางรถยนต์ของจีซอนซองที่ชอบเล่นเข้ามาในหัวออกไปไม่ได้ อันดับแรกผมจึงต้องปรับความเข้าใจกับจีซอนซองก่อน แล้วค่อยแก้ไขปัญหากับซาโอริม

“ฉันคิดว่ามันเสียเวลาถ้ามันแต่อ้อมค้อม เพราะมันขอพูดตรงๆ เลยนะ”

อย่างน้อยถ้าเขาชอบผมจริงๆ เขาก็ควรจะเล่าอะไรให้ผมฟังบ้าง แม้ผมจะไม่ได้เป็นฝ่ายถาม แต่ถ้าเขาเชื่อใจผมจริง ก็น่าจะบอกไปอะไรกันสักนิด ตอนนี้ผมไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว นอกจากจะต้องเชื่อแบบนั้น

“ฉันบังเอิญไปรู้อะไรบางอย่างมา หน้าต่างข้อมูลบอกว่ามันเป็นการชดเชย และโซวีให้ฉันเห็นบางอย่างที่นายไม่เคยบอกฉัน”

“...”

“ชีวิตต่อไปของนาย...จะยังมีฉันอยู่ไหม”

ขอร้อง พูดอะไรหน่อยเถอะ

จีซอนมองผมเหมือนรู้อะไรบางอย่าง ก่อนจะหลบสายตา ผมโกรธจนรู้สึกเวียนศีรษะ แต่กลับไม่เข้าใจว่าทำไมตัวเองถึงรู้สึกโกรธขนาดนี้ ทั้งที่นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่จีซอนซองปิดปากเงียบเหมือนสายลับที่ถูกจับมาง้างปากเอาข้อมูล

ทว่าสิ่งที่ทำให้ผมหงุดหงิดยิ่งกว่าการเพ่งรู้ว่ถ้าเขาย้อนเวลาอีกครั้งผมจะถูกหลบ ก็คือการที่ผมไม่ได้รู้เรื่องนี้จากปากของเขา แต่ได้รู้จากหน้าต่างข้อมูลที่บอกผมในฐานะ ‘การชดเชยของข้อผิดพลาด’ และยิ่งนำหงุดหงิดเข้าไปอีก เมื่อเขารู้ว่าผมรู้อะไรมา แต่เขาก็ยังไม่ตอบอะไรเหมือนเดิม

“โอ้หน้าต่างข้อมูลนั้น มันสั่งไม่ให้นายบอกฉันว่าฉันจะถูกหลบทิ้งหรือไง นายถึงปิดปากเงียบแบบนี้ แกรมพอฉันถามอะไรก็แกล้งทำเป็นไม่รู้อีก”

“ยังเห็น...หน้าต่างข้อมูลอยู่ไหม”

“ไอ้หน้าต่างบ้านนั้นมันสำคัญกว่าเรื่องที่นายไม่ยอมบอกฉัน
หรือ”

ผมโมโหขึ้นมาอีกครั้ง นี่เป็นครั้งแรกหลังจากเรียนจบ
ชั้นประถมที่ผมทำตัวก้าวร้าวใส่คนอื่น ทั้งที่เคยคิดว่าต่อให้โมโห
มากแค่ไหนก็ควรเก็บกลั่นความรู้สึกเอาไว้ แม้ผมจะเข้าใจเขา
หลังได้เห็นภาพอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น แต่ผมก็อภัยให้เขาที่ไม่ยอม
บอกอะไรเลยไม่ได้ สีหน้าที่ซีดเซียวกับขนตาสีอ่อนของเขา
หลุมดำด้วยคำพูดของผม ทว่าผมกลับไม่รู้ว่าจะเชื่อมั่นได้ไหม

“นี่ ฉันนะคิดว่าตัวเองฉลาดมาตลอด ไม่เคยคิดเลยว่า
ตัวเองไร้เดียงสา”

“ฮยอนโอ”

“จนกระทั่งตอนที่ฉันคิดว่านายเชื่อใจฉัน คิดว่านายชอบ
ฉันจริงๆ”

ผมเฝ้าเองที่คิดว่าจะแก้ไขปัญหาก็ได้เลยลองคุยกับเขาตรงๆ
แต่สถานการณ์กลับแย่ลงกว่าเดิม เนื่องจากปกติเวลาคนเรา
โกรธมากๆ น้ำตามักจะเอ่อตรงขอบตา ผมจึงยกมือข้างหนึ่งมา
บังหน้าตัวเองไว้ เพราะรู้สึกว่าจะต้องร้องไห้แน่ๆ

นี่เป็นการร้องไห้ครั้งแรกนับตั้งแต่สมัย OverFlash ที่ผมเคย
รู้สึกว่าโลกทั้งใบกำลังหลอกลวง จนต้องแอบไปร้องไห้ในห้องน้ำ

พร้อมสบถคำด่าสารพัด ทั้งที่เคยสัญญากับตัวเองไว้แท้ๆ ว่าจะ
 พุดจาดีๆ แต่คิดไม่ถึงเลยว่าผมต้องมาร้องไห้เพราะความลับของ
 จีซอนซอง มันทำให้ศักดิ์ศรีของผมถูกทำลายเหมือนขนมน้ำตาล
 ที่ร่วงหล่นลงมาจากตึกสูง